

Észak királya

Halott lények, sötét fények, Észak földje téged éltet. Király lettél, Jégpalotád vár, Ajtód a külvilágtól elzár, Sikoltásod visszhangra lel: Jég s hó, mi arra felel. Nem maradt már semmi sem, Kihalt néped teljesen. Ősi véred régen halott, Mint körötte a világ: fagyott, Örök sötétség vesz körül Csillag sem borul rád fölül. E kietlen táj a tiéd; Ez mind, s mind miért? Uralkodhatsz birodalmon, E szárnalmas, ódon kastélyon, Játshatod a királyt, Őrült! Magadba menekülve felőrölt, Mindaz, mit kaptál, elértél, Már csak sírod, mit reméltél. Nem fázol, nem is félsz, Hisz csak éppen hogy élsz De sorsod már mindvégig, Uralkodj, sírod széléig! De hát ki az, ki eltemet, Ha senki járja termedet, Nincs egy lélek sem, Mely osztozna a sötéten. S ha elhal kiáltásod, Örökké halljuk visszhangod: Észak örült királya halott.

Created by Peter Molnar <mail@petermolnar.net>, published at 2002-12-01 09:49 UTC, last modified at 2021-05-11 11:49 UTC , to canonical URL <https://petermolnar.net/vers/eszak-kiralya/> , licensed under CC-BY-4.0 .